

МАМИНА ВИШИВАНКА

Доріжку білу на зорі ти розстеляєш, мамо,
На чисту, не затоптану людиною росу!
Ти вишиваєш доленьку, що посивіла рано...
Та смуток непомітно вабить неземну красу...

Тут знайдеться біда. А також намалюєш радість.
Ні, навіть і не спробуєш відкинути печаль...
Навіщо викликать у нещасливих тую заздрість?
Ти кажеш, що повинен малюватися і жаль...

Пливе краса по білому нитками так грайливо!
Дивись, матусю, сонце повертається до нас!
Цей промінь зігріває душу лагідно, дбайливо...
І невідчутно, що тривогу вишивати час...

Не залишай на полотні недоброго багатого.
Нехай сховається на ньому все, що так болять...
Матусю, краще намалюй собі щасливе свято!
І не важливо, що від праці вже рука тремтить...

В майбутньому ця вишиваночка зі мною буде...
Коли ридать захочеться, до серця пригорну!
Цей візерунок рук, що вишивали не забуде...
Ні цю росу, котра вмиває нас, ні цю весну!

Галина Гаврилук, 26 лютого 2021
www.galynagavryliuk.com

